

Un vell amic

Amb aquest mateix títol vaig fer una petita nota al butlletí de la SEAC d'octubre 1986, en ocasió del decés de N'Antoni Parramon i Tubau. Poc em pensava jo aleshores que les circumstàncies em portarien a redactar aquesta presentació per la nostra revista PLAÇA VELLA, com a Batlle de la vila. Però avui és així. I em vull afanyar a dir que ho faig amb molt de goig pel que representa d'homenatge a un mestre. També haig de confessar que he acabat de descobrir i conèixer la immensa personalitat del Sr. Parramon, després de la seva mort. Quan ja no el tenim. Només amb les cartes i escrits que han sortit a la premsa, he pogut acabar de conèixer la veritable dimensió d'un gran català.

No sé com va ésser que el Sr. Parramon —així l'anomenàvem sempre— entrà en contacte amb Castellar. Quan jo el vaig conèixer, ja tenia una casa pròpia, arranjada en estil rústec, a la part alta del carrer Puig de la Creu, on venia els estius, a temporades i els caps de setmana. S'havia fet ja castellarenc i estimava el poble sobremanera. Les seves inquietuds d'estudiós nat i els seus coneixements i preparació, el portaren aviat a dedicar-se a l'estudi històric del nostre poble. Féu coneixença amb moltes famílies castellarenques, que l'anaren fornint de dades i fins i tot materials per als seus estudis. Recollí el que havia iniciat els anys 40 el malaguanyat mossèn Josep Pujol i Quer, i naturalment, els treballs del Dr. N'Antoni Vergés i Mirassó.

Una persona que estimava i treballava per a Castellar i una entitat que feia el mateix, dedicant bona part dels seus esforços a organitzar activitats culturals, s'havien de trobar per força. Espontàniament i natural, els excursionistes castellarencs i el Sr. Parramon feren coneixença i moguts per uns mateixos ideals de poble, de cultura i de país, començaren a col·laborar. Gràcies a les seves coneixences es portà a cap un Curset d'Arqueologia i Història amb quatre conferències i lliçons a càrrec de veritables figures de l'arqueologia catalana de llavors. L'any 1968 col·laborà en els actes que es feren a la nostra vila, en commemoració del centenari del naixement de Pompeu Fabra. I poguérem adonar-nos que el Sr. Antoni Parramon, a part de pedagog, bon professor, disciplinat, estudiós i investigador, era també un gran patriota. La seva catalanitat, a voltes mig amagada, forçat per les circumstàncies que es vivien aleshores, sortia pregona i impetuosa quan podia manifestar-se. En la portada de la Flama de la Llengua Catalana, que va fer final d'etapa i nit al nostre poble, ens oferí nova lliçó.

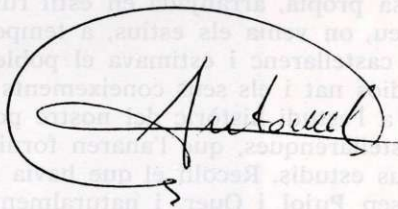
Podríem seguir en la crònica de les seves relacions amb el nostre poble, però no ens hi allargarem. Ja queda plasmat el seu tarannà, el seu treball i la seva lluita. Vull destacar, però, la importància de la seva tasca pel que fa a la llavor que sembrà. El seu tracte, erudit i senzill alhora, el feia un gran mestre. Al seu costat s'aprenia sempre, despertava inquietud, orientava, aconsellava. A ben segur que de les seves lliçons en sorgí l'embrió

que anys més tard portaria a uns altres homes a la creació de l'Arxiu de Castellar.

Quina satisfacció sentiria ara al veure el que s'ha caminat en aquest sentit, la felicitat realitat de l'Arxiu i de la revista PLAÇA VELLA. L'omplirien de joia. No ens faltaria pas la seva col·laboració.

Avui això no és possible, però si que ho és el que expressen la nostra admiració i el nostre reconeixement a la feina feta per aquest castellarenc d'adopció, que dedicà una bona part del seu temps a la coneixença, estudi i divulgació del poble de Castellar del Vallès.

Aquest número de PLAÇA VELLA ens expressa públicament la gratitud d'un poble vers un home que l'estimà pregonament.

ALBERT ANTONELL
Batlle de Castellar